

Hingusele määratud traditsioon?

Seekord tahaksin vaatluse alla võtta meie laulmistraditsioonid ja seda eelkõige kooli segakoori näol.

Ma tean, mida koori all mõeldakse: üks ikka eelkõige vaimustunud õpilasi, kes pärast tundide lõppu rõõmuhõisete saatel laulma tormavad. Ja ega see päris vale olegi. Tõsi ta ju on, et tormatakse, kuid selline kõrvaltvaatajale ebaloomulik kiirustamine on juba tingitud soovist saada võimalikult head istekohad, kui tungist kordki nädalas oma viisipidamisoskust treenida. Ja ega kõik viitsigi minna: üsna paljud jalutavad pärast väsitava päeva lõppu lihtsalt koju. Ning esinemisel, kus kahjuks(!?) enam eriti viilida ei saa, astub koor üles täies koosseisus. Just nimelt täies koosseisus ja seda vaatamata kohalkäidud tundidele. Nii võidki sattuda kõrvuti seisma inimesega, kes küsib, mida üldse lauldakse ning kuulutab uhke häälega, et pole juba mitu kuud kordagi kohal käinud. Hullem variant on veel see, kui sama inimene kavatseb täiel häälel kaasa laulda ja seda muidugi oma mingisugusel x-viisil. Ning saalisolija imestab: küll on suur koor, kuid vaikselt ja kuidagi segaselt laulab. Kui veel pärastpoole talle mainida, et kogu lugu oli kolmehäälne, võib ta vist küll põhjendatult

üllatusega küsida: kas tõesti? Sellisel juhul kuulsin mina vaid sopranit.

Jah, just selline me segakoorongi. Ilma igasuguste ilustusteta.

Ärge nüüd ainult öelge, et tänapäeva noored on hukka läinud: ei kõlba neile enam isegi laulmine. Kõlbab küll, ja olgem ausad, paljudele isegi meeldib. Väga meeldib. Kuid vaatleme sedasama noort natuke lähemalt. Ta oskab laulda. Talle selline tegevus sobib. Võib-olla näeb ta koguni oma tulevikkugi seotuna muusikaga. Loogiliselt võttes peaks just tema pooldama koori kui sellist ja minema sinna igasuguse vastumeelsuseta. Meil see kahjuks nii ei ole. Kerkib küsimus: on see paratamatus? Et inimesed, kes lausa peaksid pakatama entusiasmist, võtavad kogu üritust kui kohustust? Aga miks? Miks ei võiks segakooris käimine olla auasi?

Me koor on nüüdseks juba aastaid (ei tea küll täpselt, kuid arvatavasti isegi aastakümneid) eksisteerinud. Aeg-ajalt olen ma mõelnud, et milline ta küll tulevikus võiks välja näha. Ja kas teda siis üldse on?

Oletame, et praegune eestvedaja loobub oma kauaaegsest ettevõtmisest: mis saab koorist siis? Kas tõesti kaob, et kunagi võiksim nostalgiliselt meenutada:

meiegi laulsime nüüd juba hingusele läinud segakooris...? Oletame, et nii just juhtubki. Usun, et siis oleksime juba ainult koori kunagise olemasolugi üle uhked. Siis ei räägiks me enam vastumeelsusest. Võib-olla meenutaksime vaid oma trotsi ja sedagi teatud heatahtliku muigega. Sest olgem ausad, ainuüksi segakoori olemasolugi on juba suur saavutus. Paljudes koolides pole ju sedagi ei viletsal ega heal tasemel, et trotsiga ega ka trotsita. Koori lihtsalt ei ole. Meil aga on.

Kuid ikkagi, miks ma selle teema üldse üles tõstsin? Ainuüksi ühel ja tegelikult lihtsal põhjusel: et midagi muutuks. Et ei jäädaks seisma tasemel: meil on koor, vaid mindaks edasi. Et kunagi võiks öelda: meil on hea koor. Ja miks ei võiks fakt - laulan kooli segakooris - saada auasjaks? Ei tahaks kohe kuidagimoodi uskuda, et õpilased selle vastu oleksid.

Ühes olen ma aga küll kindel, et praegu õpilaste seas liikuma läinud iseloomustus koori kohta - vabatahtlik-sunniviisiline traditsioone edasi ei kanna.

On, mille üle mõelda. Ja seda kõigil.

ABITURIENT